

bude otázkou předběžnou, snad i předurčující, nebude však otázka ta řešena v rozsudku a není proto předmětem sporu. Jde o spor, jenž kotví v nájemní smlouvě a z ní vyplývá a nejde přímo o rozhodnutí o jsoucnosti a o trvání nájemní smlouvy, nejde tudíž o výjimku uvedenou v § 49 čis. 5 j. n. a proto jest k projednání příslušný okresní soud, jak správně již uznal rekursní soud.

Čís. 10992.

Strana, nepřipravivší se dostatečně k roku, dala příčinu k jeho odložení (§ 142 c. ř. s.).

Jest bez významu, zda strana, jež dala příčinu k odložení roku, má na tom vinu.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, R II 252/31.)

V syndikátním sporu uložil soud první stolice (vrchní soud) žalobci náhradu útrat za odložený rok.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody :

V syndikátním sporu domáhá se žalující strana na žalovaném státu náhrady škody, záležející v útratách jejího právního zástupce za právnické práce; útraty jsou v žalobě uvedeny po skupinách s udáním vždy jen úhrnné sumy pro každou skupinu a — pokud nebyly již soudně určeny — nejsou podle jednotlivých úkonů specifikovány, ale byl již v žalobě nabídnut důkaz specifikovaným účtem právního zástupce. Při prvním ústním jednání popřel zástupce žalované strany mimo jiné také některé položky proto, že nejsou dostatečně specifikovány a doloženy, načež zástupce žalobců prohlásil, že k odůvodnění jednotlivých položek předloží zvláštní seznam se specifikací jednotlivých úkonů a že to hned učiniti nemůže. Poté mu byla soudním usnesením specifikace uložena a za tím účelem byl rok odročen. Z tohoto stručného děje jest již vidno, že jsou tu všechny zákonné předpoklady § 142 c. ř. s. pro náhradu útrat za odložený rok. Netřeba zkoumati, zda specifikace měla býti podle § 226 c. ř. s. již obsahem žaloby — jak praví první soud —, neboť jistě měla býti obsahem ústního jednání z důvodů uvedených prvním soudem a proto aby se mohla žalovaná strana o jsoucnosti, nutnosti a účelnosti jednotlivých úkonů vyjádřiti (§ 178 c. ř. s.) a aby mohl předseda dostáti své povinnosti podle § 182 c. ř. s., dbáti úplného vyjasnění věci. Tím pozbývá závažnosti námitka stěžovatelova, že prý jest soudu známá výše odměn za právní zastoupení, takže prý nedostatkem specifikace nebylo znemožněno přezkoumání sporné věci. Vždyť žalující strana sama již v žalobě nabídla důkaz specifikovaným účtem a zvěděla ze žalobní odpovědi, že žalovaný všechny v žalobě uvedené okolnosti a nároky popírá. Nepřipravila-li se na tento přednes, ač přece musila vě-

děti, které částky a za které práce požaduje, a nepředložila-li specifikovaný účet, dala tím »příčinu« k odložení roku, jak se praví v § 142 c. ř. s. Zmiňuje-li se napadené usnesení také o zavinění a napadá-li to stěžovatel, jest k tomu podotknouti, že předpis § 142 c. ř. s. jest jen zvláštním případem předpisu § 48 c. ř. s. druhá věta a že jest bezvýznamné, zda strana, jež dala »příčinu« k odložení roku, má na tom vinu. Tvrzení rekursu, že právní zástupce mohl požadovati celou položku i jen za jediný úkon, jest nezávažné, an sám přiznává, že vykonal několik úkonů a an nabídl důkaz specifikovaným účtem.

Čís. 10993.

Podle obecního zřízení pro Slezsko (zákon ze dne 15. listopadu 1863, čís. 17 z. zák.) nevyžaduje se k platnosti plné moci, dané obcí advokátovi, usnesení obecního zastupitelstva; stačí usnesení obecní rady a plná moc podepsaná starostou a jedním členem obecní rady ve smyslu ustanovení § 52, první odstavec, druhá věta obecního zřízení pro Slezsko.

Lhostejno, že osoba právního zástupce nebyla zároveň určena obecní radou, jen když bylo provedení jejího usnesení ponecháno orgánu vykonávajícímu usnesení (§§ 48 a 49 slez. obec. zřiz.), jež bylo formálně provedeno tím, že starosta v zastoupení obce na venek (§ 52 slez. obec. zřiz.) vydal plnou moc podepsanou jím a jedním členem obecní rady.

Obecní zaměstnanci.

Udělení definitivy obecnímu zaměstnanci a jeho převod do nového platu podle zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. jsou správními opatřeními podstatou i právními účinky zcela rozdílnými.

S hlediska § 212 zák. čís. 103/1926 jest lhostejno, zda jde o úpravu služebních požitků zaměstnance trvale ustanoveného teprve ke dni 1. ledna 1926, či zaměstnance jsoucího již dříve v definitivním služebním poměru.

Dekret, upravující služební požitky obecního zaměstnance podle obdoby zák. čís. 103/1926, vyžaduje schválení dozorčího úřadu. Žaloba obecního zaměstnance proti obci o vydání takového dekretu dříve, než byl schválen dohlédacím úřadem, jest předčasná.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, Rv II 309/30.).

Žalobce Jan P. byl usnesením správní komise obce M. ve Slezsku ze dne 13. ledna 1926 ustanoven definitivním policejním strážníkem žalované obce a usnesením obecního zastupitelstva žalované obce M. ze dne 20. října 1928 byly mu upraveny služební požitky a nároky obdobně podle norem pro státní policii. Dekret o této nové úpravě nebyl žalobci dosud vydán. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovanou obci, by byla uznána povinnou vydati mu jmenovací dekret, obsahující obzvláště tato ustanovení: a) že pro úpravu právních a hmotných poměrů žalobce Jana P-a, zejména pro úpravu jeho hmotných požitků jsou